

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Leven Ende Deughden Vande Vveerdighe Agnes Van
Heilsbagh Gheestelycke Dochter Onder de bestieringhe
der Societeyt Iesv**

Huysmans, Daniel

T'Antwerpen, 1691

XXIV. Vvat'er voor-ghevalen is in't jaer 1639.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37188

ende de H. Maghet verfocht hadde,

Door dese verootmoedinghe wiert sy terstont ver-
troost: inwendighlijk siende, dat haer door de Moeder
Godts, de Benedictie van de H. Dryvuldigheydt
ghegeven, ende te samen vergiffenisse van haere fau-
ten verjont wiert. Hier mede was haere droefheydt
verdreven: maer sy en was evenwel niet gherust, voor
dat sy dit misdaet aen den Biecht-vader beleden, en-
de hier over oock van hem vergiffenisse bekomen
hadde.

XXIV. CAPITTEL.

Wat'er voor ghevallen is in't jaer 1639.

§. 1. *Verstaet hoe aenghen aem de belofte van suyperheyte
aen Godt is.*

DEN Biecht-vader hadde haer belast voor twee
Dochters te bidden, die sich aen Godt souden
opdraeghen. Haer woorden met de welcke sy dese ge-
schiedénisse beschrijft, die eenen sonderlinghen lof
der suyperheyte behelsen, ende uytdrucken hoe aen-
ghenaem dese belofte aen Godt is, verdienen hier ge-
stelt te worden. Sy schrijft aldus:

*Den 24. Februarij s'nachts. Ick sagh de H. Dryvuldigheyte
in eenen seer hoogh-verheven throon, met een seer groote
menighte van hemelsche Geesten, in de goddelijcke Lof-san-
gen opgetoogen: Ende twee Bruyten, die van dese geesten,
door de handen van de Moeder Godts, aen Godt den Sone ge-
offert wierden. Den Sone Godts stont op, ende ontsonck dese
Bruyten met blyschap: ende geleyde die tot sijnen Vader. Al-
daer wierden dese in't Vaderlijck herte omhelst, met den bant
der*

der liefde des H. Gheest. Ick vont my mede met haer in dese groote Bruyloft-secst verloren, waer van geheel den Hemel scheen vervult te wesen. Ick kende dese twee Bruyten in't in leyden: Het waeren die twee Dochters aen V. Eerw. bekent, voor de welcke my belast was te bidden: De welcke op dien dagh, met belofte, haer suyverheyt eeuwelijck aen haeren Hemelschen Bruydegom soudent opdraeghen. O geluckige zielen aen de welcke dese gratie verjont wort, ende die van soodaenigen Bruydegom aenveert worden, den welcken Heere, Koninck, Keyser van Hemel ende van Aerde is, die het al is, ende niet en behout voor sijn selven. VWant hy wilt alles mede deelen, ende geeft alles aen sijn getrouwe Bruyt, die in alles een van Wille met hem ghewonden wort. Dit wensche ick aen alle Bruyten Christi, door de voorspraecke vande Moeder Godts, die d' aldersuyverste ende klaerblinckenste Bruyt des H. Gheest is: altyt vervult met dien overvloeyenden droncken-maekenden Wijn van haeren Bruydegom: Door wie wy altyt, als door een gote, den overvloedigen Wijn der gratie Godts ontfangen, elck naer sijn ontfangelijckheyt. Och laet ons onse krachten der ziele, ende ons herte altyt open doen, om dien Edelen ende aldersoetsten Bruydegom binnen te laeten, ende met opgerechte krachten onser ziele Godt almachtigh in suyverheyt altyt loven ende dienen.

S. 2. Openbaeringhe inde kleedinghe van eene Dochter, die in een klooster gongh: Af-keer van sonden.

DEn i. Meert wiert sy feer levendigh inden geest ghedreven, om naer de Kercke de Klarissen te gaen, ende aldaer inde kleedinghe van eene Novitie teghenwoordigh te zijn, met opdraght van haer Communie voor dese Novitie. Als de Bruydt inde Kercke gekomen was, met een Crucifix inde handt, ende dit
Cru-

Crucifix uyt haere handen genomen wiert, ende gestelt op den Autær: sloegh *Agnes* haer ooghen, met eenen minnelijcken in-keer op het voorseyde Crucifix, dese dochter aen Godt bevelende. Ende sagh alsdan, soo haer docht, de geopende sijde des Salighmaeckers, ende sijn Goddelijck herte wijd gheopent als een gloeyende vier: in welck herte sy dese Dochter sagh sitten als in een soet verkoelende badt. Hier voelde *Agnes* sich ontfteken met een droncken-maekkende blydschap, als of sy oock in dat Goddelijck herte geseten hadde. Haer ghedachten speelden op de groote vruchten der gewillighe Cruys-draeghinghe, die ter liefde Christi aengenomen wordt: op de kloeckmoedigheyt der gene die volstandigh onsen Salighmaecker nae-volghen in den wegh die hy voor-ghegaen is, elck naer sijnen roep: maer besonderlijck op de gene die naer 't exempel des Salighmaeckers sich gheheelijck, soo naer ziele als naer lichaem, van alle genegentheden der vergancelijcke dinghen ontblooten, aen haeren Bruydegom vast gehecht zijn, ende in sijn liefde een met hem geworden zijn, in wiens liefde sy, als in eenen seer liefelijcken balssem ghesmolten worden, ende haer selven verliefen. Door dese gepeysen heel brandigh zijnde van dese liefde, seyde sy: *Wanneer sal my verjont worden in dit herte altijd te blijven? Mijn ziele haecckt hier nae soo seer. Maer o Heere, niet dan als't uwe hooghe Majesteit sal believen. Ick bidde alleentlijck, dat ick u noyt en kome te vertoornen. Haelt my liever terstont van hier, want u te vergrammen soude my onverdraeghelijck wesen. O eeuwich ongemeten goet, liever duysent dooden sterven, als willens ende wetens een daghelijcksche sonde doen; al is 't dat ick dick wils uyt kranckheyt valle. Koninghinne van alles zijt altijd mijn onder-*

*ondersteunsel in alle gevallen : maeckt dat ick staende magh
blijven, ende niet sondighen. Ick d' aldermachtelooste betrou-
we my op uwe hulpe, ende uwen moederlijcken ghenaedighen
bystant, door wie ick alles wederom op-draeghe inden rechten
oorspronck van alles, die sijns selfs eeuwighe op-draegenden
lof eeuwelijck moet blijven Amen,*

§. 3. *Offert sich aen Godt voor eenen palm-tack, ende Godt
aen haer.*

OP Palmen-Sondagh s'morgens voor de vijfuren
aen den Biecht-stoel sittende, ende haeren toe-
keer tot Godt genomen hebbende, wenschte sy weder-
om ghelijck 't voorgaende jaer met ontallijcke ende
onuytsprekelijcke begeerten, naer ziele ende lichaem,
eenen palm-boom te wesen, die met Godt als gesmol-
ten soude worden : voorts dat desen schenck van haer
selven, eeuwig, onverdeelt, onwedertreckelijck
mochte wesen, sonder dat haer ziele of lichaem voort-
aen erghens soude te vinden zijn, dan in Godt als in
sijn eyghen.

Alsdan verthoonde sich Godt in't binnenste haerder
ziele, met dese toe-spraecke: *Ick gheve mijn selven aen
u insgelijcks voor eenen Palm-boom, die eeuwelijck in u sal
blijven.* Door welcke woorden haere ziele met soo
over-groote blyschap overgoten wiert, dat sy dese ge-
steltenisse niet beschrijven en kan. Sy moest groot ge-
welt aen haer selven doen, om d'onverdraeghelijcke
vreught haerder ziele met luyder stemme niet uyt te
roepen: die noch vermeerderde, als sy haeren eeuwi-
ghen gegeven palm-boom inde H. Communie gongh
ontfanghen, ende noch meer als sy dien ontfanghen
hadde. Sy wiert als met ghewelt vande aerde opgehe-

V

ven:

ven: ende bekent, niet te kunnen vatten, hoe sy alsdan, ende eenighe daghen daer-naer ghestelt was: Sy beschrijft alleenlijck haer verwonderinghe ende beschaemtheyt, over haere onweerdigheyt, ende de groote goetheyt Godts, aengaende dese gheschiedenisse.

S. 4. *De doot van Jouffrouw Botters.*

NAer een lanckduerighe sieckte lagh Jouffrouw Botters den 28. Julij inden uyttersten strijt: soo dat-men niet en twijfelde of de doot soude haest volghen. Overfulckx was *Agnes* besorght, om den geluckighen door-ganck van dese gheestelijke Weduwe, met de welcke sy soo vele jaeren ghewoont hadde van Godt te versoecken. Als sy dan op den voorseyden dagh, die eenen Donderdagh was, de H. Communic ontfanghen hadde, besich sijnde met dit versoeck, sagh sy inwendighlijck den H. Ignatius, ende den H. Franciscus Xaverius: Ende dede 't selve versoeck aen dese twee Heylighen (aen de welcke dese siecke Weduwe seer toeghedaen was) op dat dese Heylighe voor haere ziele souden besorght zijn, om die inde haeve der eeuwighen Saligheyt te brenghen. Sy bekent, niet te kunnen bewoorden, wat in haer ziele alsdan onghegaen is: want desen inkeer in Godt seer innigh, ende 't licht dat haer alsdan bestraelde grooter was, als duysent sonne lichten kunnen by-brenghen. Seght alleenlijck dat sy alsdan ghesien heeft, hoe dese twee Capiteynen van de Societeyt, met opene armen bereedt stonden, om de ziele van dese Weduwe t'ontfanghen, ende die te brenghen tot den onuytsprekelijcken loon van haere wercken, Sagh noch voorder, hoe dese ziele
door

door dese Heylighen met groote blyfchap soude ontfanghen worden: Hoe alle de kinderen van Ignatius die inden hemel zijn, met heel het hemels Hof, om de komfte van dese ziele in ghelijckx seer blijde waeren; hoe sy door de handen vande H. Maghet, aen de H. Dryvuldigheyt gheoffert, ende seer minnelijck van Godt soude omhelst worden. Dit ghesicht veroorsaecte een vreught inden gheest van *Agnes*, die sy niet beschrijven kan.

Ghemerckt dat den doorganck van dese Weduwe, soo haer docht, seer naeby was, ende oock den selven dagh te verwachten stont: nam sy de vryheyt van te versoeken, dat dese Weduwe tot den volghenden dagh, die Vrydagh was, mocht het leven behouden, ende aldan op de selve ure sterven, op de welcke onsen Saligh maecker sijnen ghebenedijden gheest ghegheven hadde. Maer dit godtvruchtigh versoeck wiert vanden Hemel afgheslaeghen: Ende *Agnes* verstont van Christus, dat de siecke tot Saterdagh soude leven, om dat dien dagh aen sijn Moeder toe ghe-eyghent was, aen de welcke dese Weduwe seer toe ghedaen was gheweest, ende vele goede wercken t'haerder eere ghedaen hadde, die aen sijn Moeder seer aenghenaem waeren.

Voorts was *Agnes* seer begeerigh dat dese Weduwe naer haer aflijvigheyt seer spoedelijck tot Godts besittinghe soude komen: Ende om alle beletselen te weeren, offerde sich, om de schulden die dese ziele mischien hadde, ten minsten voor een deel, tot haer te nemen: Ende dit versoeck wiert haer toe ghestaen. Sy sagh wel, dat desen last swaer soude wesen: Oversulckx badt om sterckte ende verduldigheyt, met

vaft betrouwen, van dese sterckte te verwerven. Ende met'er daet *Agnes* heeft vier daeghen lanck, groote pijnen in haer lichaem gheleden, tot verminderinghe van de schulden, die sy tot haeren last ghenomen hadde.

Als sy van de Kercke naer huys quam, was haer bly-schap soo groot, dat sy haer niet inhouden en konde, sonder eenigh deel van dese openbaeringhe aen de krancke te verklaren. Sy gonck dan recht naer de kaemer daer de Weduwe sieck lagh, segghende: *Iouf-frouwe dat jemant V L. quambootschappen, dat ghy op onses H. Vaders dagh in den Hemel sout wesen, en sout ghy niet blijde zijn? De siecke antwoorde met t'famen ghevoeghde handen; ende met bly-ghelaet, dat ja. Agnes seyde: Maect u veerdigh het sal geschieden. Onsen H. Vader, met den H. Franciscus Xaverius, ende heel de compagnie staen bereet om uwe ziele t'ontfanghen ende met hun inden Hemel op den dagh vanden H. Ignatius blijde feest te houden.*

Hier mede vertrock sy, om voor de siecke te lijden, tot verminderinghe van haere schulden. Sy en gheeft niet te kennen, wat lijden dit gheweest is: maer seght alleenelijck dat dit lijden niet kleyn was. De siecke is ghestorven op den tijdt die *Agnes* van Godt verstaen hadde, te weten op den Saterdagh, als den Feestdagh van den H. Ignatius begoft, die dat jaer op eenen Sondag viel.

Sy gheeft dese Lof-reden aen haere over-leden Huys-meesterse. Dat sy waerlijck met de H. Martha een weerdinne Christi gheweest is, toevende sijn die-naeren ghelijck Martha Christum ende sijn Discipelen ghetoeft heeft. Dat sy, oock als haeren man noch leef-

leefde, haer tijdelijcke middelen ten meestendeele be-
steedt heeft, tot Godts-dienst, tot vermeerderinge van
sijn eere ende glorie, tot vervoorderinghe der zi-
len-
faeligheyt. Dat haer begeerten waeren, duysent-mael
meer te hebben, om duysent-mael meer hier toe te be-
steden. Dat sy wenschte, met haer tijdelijck goet, oock
vleesch ende bloedt hier toe te schencken. Dat sy dick-
wils dese vierighe begeerten uyt haeren mondt ghe-
hoort hadde: ende dat haer herte, door de liefde Godts,
aengaende dese milddaedigheyt seer wijdt verbreydt
was.

XXV. CAPITTEL.

Haere Doodt.

Agnes, die soo diep-grondighlijck in Godt ver-
slonden, ende soo dickwils met hem vereenight
was, heeft heele jaeren naer de doodt verlanght, om
onscheydelijck haeren Schepper te besitten. Dit ver-
langhen gheeft sy in haer schriften op vele plaetsen te
kennen. Eenighe van dese plaetsen sal ick hier by-
brenghen, eer wy tot haer af-sterven komen.

Den 20. Julij 1637. schrijft sy aldus. *Tusschen acht en-
de negen uren, als ick door Godts gratie, inde Kercke der So-
cieteyt een Misse van Requiem hoorde: gevoelde ick my son-
derlinck getrocken, gelijk ick my acht daeghen, ja meer ge-
voelt hadde, met een groot verlanghen tot Godt, om vanden
kercker mijns lichaems ontbonden te wesen, ende eens ten
vullen hem te genieten, die mijn ziele soo seer Bemint: met
overgevinghe van mijnen wille, om daedelijck de suverin-
ge van mijn ziele door 't Vagevier t'ontfanghen, soo langh als
't mijnen Beminden soude gelieven. In dien selven oogen-*

leest

V 3

blick